با ما در ارتباط باشید

حرف مردم

۳۰۰۰۷۲۸۹ ـــــــ پیامک
shahraramardom ـــــ آی‌دی روبیکا
۰۹۰۵۴۶۵۸۰۶۰ - شماره ایتا، آی‌گپ و روبیکا
Shahraranews@mashhad.ir - رایانامه

پیام رسان

ستون «صدای مردم» روزنامه شهرآرا منتشر کننده پیام‌های مردمی است و صحت آن بر عهده فرستنده پیام است.

شهرداری

از شهرداری منطقه ۴ مشهد تقاضا داریم به وضعیت برخی اصناف که سبب آلودگی محیطی می شوند، رسیدگی کند. مغازه میوه فروشی در خیابان طبرسی شمالی ۲۹ به هیچ عنوان بهداشت عمومی را رعایت نمی کند و باریختن میوه های بازیافتی در اطراف مغازه و داخل باغچه مقابل مغازه سبب نازیبایی و تجمع حشره ها می شود.

تأمین اجتماعی

شهروند- من یکی از کارکنان سازمان اتوبوس رانی بودم که از تاریخ ۲۶ اسفند ۱۴۰۴ بازنشسته شدم و همان طور که می دانید پس از بازنشستگی تمامی حقوق و مزایا قطع می شود و تا برقراری مستمری از تأمین اجتماعی هم حدود ۳ ماه زمان می برد. از طرفی سازمان اتوبوس رانی تاکنون یک ریال از سنوات خدمتی دوران اشتغالم را به حسابم نریخته است. حالا شما خودتان قضاوت کنید فرد بازنشسته ایی که تا همین تاریخ حدود ۵۰ روز حقوقی دریافت نکرده است با این سطح از گرانی و تورم چگونه می خواهد یک زندگی ۵ نفره را اداره کند؟ توجه کنید که ۲ ماه پیش قیمت ها چگونه بود و حالا چگونه است؟ پولی که نتیجه زحمات ۳۰ ساله من است دست سازمان مانده و مثل برفی در حال آب شدن و کوچک و کوچک تر شدن است. حتی مبلغی به صورت علی الحساب پرداخت نمی کنند. ۲ ماه پیش با همین مبلغ کم سنوات حداقل یک خودرو ۱۰ سال کار را می توانستم خریداری کنم اما امروز و با این سطح از گرانی که بعد از فروردین حاکم شد خرید خودرو از دسترس من و امثال من خارج شد.

پرسش و پاسخ

شرکت برق

چگونه خوداظهاری کنتور انجام بدهم؟

از طریق نرم افزار «برق من» و ثبت شناسه قبض و از قسمت صورت حساب و انتخاب خوداظهاری قرائت کنتور با ارسال تصاویر کنتور و ثبت کیلووات ها و تاریخ، خوداظهاری انجام دهید.

مستأجر هستم و می خواهم قبض برقم را تا همان روزی که ساکن هستم تسویه حساب کنم. چه کار کنم؟

از طریق نرم افزار «برق من» و از قسمت تسویه حساب با وارد کردن کیلووات ها و تاریخ، قبض به روز دریافت کنید.

ادامه یادداشت

...در چنین فضایی، دونالد ترامپ می‌کوشد با ابزارهایی چون تهدید به بمباران، تشدید فشار، محاصره و حفظ سایه جنگ بر فراز منطقه، همچنان فضای روانی مطلوب خود را بازتولید کند. با این حال، در نقطه مقابل، جمهوری اسلامی ایران با اتکا به پشتوانه مردمی، بر حقوق خود در حوزه‌های هسته‌ای، امنیت دریایی، توان موشکی و بازدارندگی نظامی ایستادگی کرده است. آمادگی نیروهای مسلح و تثبیت اقتدار دفاعی کشور، موجب شده است که دشمن نتواند به آسانی از کارت نظامی خود استفاده کند. در عرصه دیپلماسی نیز شرایط با گذشته تفاوت جدی دارد. در مقاطع پیشین، تحریم‌ها یکی از مهم‌ترین اهرم‌های فشار غرب بود و هر زمان که ایران در برابر مطالبات آنان ایستادگی می‌کرد، بر دامنه تحریم‌ها افزوده می‌شد؛ اما در وضعیت کنونی، موازنه فشار به طور محسوسی تغییر کرده است. مسئله تنگه هرمز، به عنوان یکی از شریان‌های مهم انرژی جهان، اکنون به مؤلفه‌ای تعیین‌کننده در این معادله تبدیل شده است. طبیعی است که اگر آمریکا خواهان حل و فصل این مسئله باشد، ناگزیر باید بخشی از مطالبات ایران را بپذیرد. از همین رو، به نظر می‌رسد که این بار، طرف آمریکایی بیش از گذشته برای رسیدن به توافقی مبتنی بر واقعیت‌های میدان، زیر فشار قرار دارد. البته این وضعیت به معنای اعتماد به طرف مقابل نیست. تجربه‌های گذشته به روشنی نشان داده است که آمریکا و متحدانش از فریب، بدعهدی و غافل‌گیری به عنوان ابزار سیاسی استفاده می‌کنند. از این رو، هرگونه مذاکره یا توافق احتمالی فقط در صورتی می‌تواند معنادار باشد که همراه با تضمین‌های روشن، مؤثر و قابل اتکا برای تأمین منافع و حقوق ایران باشد. در غیر این صورت، طبیعی است که گفت‌وگوها به نتیجه‌ای پایدار نخواهد رسید.

در مجموع، هرچه روزها و هفته‌های آینده بیشتر سپری شود، فشار بر ترامپ و ایالات متحده نیز افزایش خواهد یافت. از یک سو، ورود به فصل رویدادهای بین‌المللی مهم مانند جام جهانی و از سوی دیگر ضرورت مدیریت یک ملاقات تعیین‌کننده با چین، برای دولت آمریکا نیازمند آن است که پرونده جنگ ایران را تا حد امکان «حل‌وفصل‌شده» نشان دهد. هیچ رئیس جمهوری مایل نیست در شرایطی وارد چنین صحنه‌هایی شود که پرونده‌ای باز، پرهزینه و فرساینده همچون جنگ ایران، همچنان بر دستورکار او سایه انداخته باشد. این فشار زمانی و سیاسی، همراه با بحران‌های اقتصادی و راهبردی، دایره انتخاب‌های ترامپ را روزبه‌روز محدودتر می‌کند. در این بین، تجربه تلاش برای ورود نظامی مستقیم به خاک ایران نیز به‌روشنی نشان داد که چنین سناریویی عملا ممکن نیست. آنچه در ماجرای جنوب اصفهان رخ داد و به‌نوعی یادآور تجربه تاریخی طبس بود، برای طرف مقابل این پیام را داشت که حتی گزینه تهاجم مستقیم نیز نمی‌تواند گرهی از بحران باز کند. بدین‌ترتیب، تمام مسیرهایی که ترامپ و تیم او آزموده‌اند، از تهدید و فشار گرفته تا جنگ روانی، محاصره، عملیات نمایشی و حتی آزمون گزینه نظامی، به یک نتیجه مشترک رسیده‌اند: بن‌بست. همین بن‌بست است که آنان را ناچار خواهد کرد در نهایت به بخش درخور توجهی از مطالبات ایران تن دهند؛ چه در قالب پرداخت خسارت، چه کاهش حضور نظامی در منطقه، چه رفع تحریم‌ها، چه آزادسازی منابع بلوکه‌شده و چه پذیرش حقوق مسلم ایران در حوزه‌های راهبردی. بر این مبنا، آنچه امروز در رفتار و گفتار آمریکا مشاهده می‌شود، نه نشانه اقتدار برتر، بلکه علامت آشکارِ تعدیل اجباری در برابر واقعیت‌های میدان است. این تغییر، حاصل شکست در چهار جبهه نظامی، اجتماعی، دیپلماتیک و رسانه‌ای است و چشم‌انداز آینده نیز نشان می‌دهد که هر راه‌حلی، ناگزیر باید بر مبنای پذیرش این واقعیت‌ها شکل بگیرد، نه بر پایه توهم فشار حداکثری. در نهایت، اگر قرار باشد این بحران به نقطه پایان برسد، پایان آن نه با تحقق رؤیاهای جنگ‌طلبانه واشنگتن، بلکه با پذیرش واقعیت قدرت، مقاومت و بازدارندگی ایران رقم خواهد خورد.

شهروندان از کمبود جای پارک و گره ترافیکی در محدوده اورژانس عدالتیان گلایه مندند

ترافیک سرسام‌آور در گذر «سلامت»

بازدید میدانی

عکس: میلاد سمنگانیان| شهرآرا

گزارش

انسیه شهرکی
خبرنگار

یکی از بزرگ‌ترین مراکز ارجاع بیمارستانی شهر مشهد است. اورژانس عدالتیان که در خیابان شلوغ و پرتردد شهدای سلامت و در همسایگی پزشکی قانونی قرارگرفته است. مرکز درمانی شلوغ و پرتردد‌ی که گاهی خیابان های اطراف آن به گفته شهروندان در محاصره خودروها گرفتار می شود و به تعبیر مسافری که از شهرستان آمده این معبر از فرط تراکم خودروها به مرز انفجار رسیده است.

گذری که در گوشه و کنار آن ساختمان های اداری، دانشگاهی، آموزشی و درمانی دیگر هم به چشم می خورد و جدا از آن بافت مسکونی نیز جزو جدا نشدنی خیابان شهدای سلامت است. با همه این توصیفات به گمان آن هایی که سروکارشان با این خیابان است، یک جای پارک درست و حسابی در این خیابان وجود ندارد. خیابانی با کارکرد درمانی که باید برای آمبولانس های اورژانس عدالتیان و خودروهای ویژه پزشکی قانونی مسیری ویژه داشته و از ترافیک امن و راحتی برخوردار باشد. ساعاتی را در این محور با مردم هم مسیر و هم‌کلام می شویم.

سرگردان میان خیابان

دوطرف خیابان و دوسوی آیلند میانی آن تا چشم کار می‌کند خودرو پارک شده است. با این وضعیت پارک خودروها، فقط از هرسمت خیابان یک خودرو به زحمت می تواند عبور کند.

راننده خودرویی که از شهر بیرجند برای درمان دخترش راهی اورژانس عدالتیان و بیمارستان امام رضا(ع) شده، برای بار سوم است که به امید پیداکردن جای پارک، خیابان شهدای سلامت و اطراف آن را دور می زند. نزدیک می شود و می پرسد: پارکینگ دوروبر سراغ دارید؟ کلافه شدیم از بس که دور خودمان چرخیدیم. یک اورژانس به این عظمت باید یک جای پارک استانداردی داشته باشد.

بیماران و همراهانشان هم برای رسیدن به اورژانس نباید این همه دچار رنج و مشقت شوند. او ادامه می دهد: حتی اگر پارکینگ خصوصی هم باشد که ماشین ما را راه دهد و هزینه زیادی هم بگیرد حاضرم پول بدهم.

در لابه‌لای گپ وگفت با پدر میان سال و راهنمایی برای پیداکردن جای پارک، سروکله یک اتوبوس از راه می رسد. راننده اتوبوس می خواهد به ضرب وزور خودش را از این گذر باریک و مملو از خودرو نجات دهد و بگذرد. هر لحظه بیم آن می رود بدنه اتوبوس به خودروهایی که در دو طرف پارک شده برخورد کند اما راننده اتوبوس همچنان به مسیر خود ادامه می دهد.

رسم پارک خودرو حاشیه آیلند در مشهد

یوسفیان یکی دیگر از افرادی است که می‌گوید بیمار در اورژانس عدالتیان بستری دارد. او این طور بیان می کند که سه روزی است همراه بیمار از نیشابور راهی مشهد شده است. این همراه بیمار با تعجب از پارک خودرو در حاشیه آیلند میانی بولوار شهدای سلامت می‌گوید و در توضیحاتی بیان می کند: مشهد کلان شهر است و قطعا از نظر ترافیک و تعداد خودرو با شهر نیشابور مقایسه نمی شود، اما اینکه خودروها را در حاشیه آیلند میانی بولوارها پارک کنند برای من عجیب است تا الان ندیده بودم که در حاشیه آیلند میانی بولوار ماشین پارک کنند. انگار یک رسم معمول است.

تابلوی پارک ممنوع بی‌اثر شده است

ابراهیمی، از ساکنان قدیمی حوالی اورژانس عدالتیان است. می‌گوید: یک زمانی اینجا آرامش داشتیم اما حالا سهممان از زندگی فقط دود و ترافیک و اعصاب خردی است. به ویژه ساعاتی از صبح و شب که ترافیک و حضور مردم بیشتر است. خدا نکند بخواهیم بیرون از خانه برویم. جلو در خانه ماشین پارک شده و هر چه علامت و برچسب و تابلو «پارک ممنوع» چسبانده ایم، انگار راننده ها نمی بینند. به شهرداری نیز مراجعه کرده ایم می گویند اینکه راننده ای پارک می کند با ما نیست. می خواهم به متولیان بگویم اگر این موضوع با شما نیست درست کردن پارکینگ که با شماست. راننده ها و مراجعه کننده بیمارستان و پزشکی قانونی ناچارند در این محدوده خودرو را پارک کنند و در این باره اگر مجبور نباشند به خاطر شرایط خاصی که دارند ماشینشان را مقابل در خانه مردم رها نمی کنند. صدای دعوای راننده ها برای کسانی که اینجا ساکن هستند اعصاب و روان نمی گذارد.

زن جوان که مادرش تازه جراحی داشته می گوید برای آنکه بیمارکمتر اذیت شود ناگزیر است نزدیک در اورژانس دوبله پارک کند. او برای توضیح می گوید: چند بار در این خیابان دور زدم تا همین جای پارک را دوبله پیدا کنم. فقط خدا کند بیمار سریع تر برسد و بتوانم بروم. این طور پارک کردن دوبله خودرو خوب نیست.

او تا آمدن بیمارش می گوید: رشته تحصیلی ام هیچ ربطی به شهرسازی و معماری خیابان ها ندارد اما به اعتقاد من معابر منتهی به مراکز درمانی باید عریض و بدون گره ترافیکی باشند و برای پارک خودروها نیز پارکینگ اختصاصی داشته باشند. این را هم درنظر بگیرید داخل خود اورژانس عدالتیان که جای پارک نیست. با همه این ها تصور کنید فردی که اینجا می آید از دل خوش به اورژانس و بیمارستان امام رضا(ع) مراجعه نمی کند؛ بنابراین اوضاع و احوال روحی و روانی خوبی ندارد و قطعا یکی از عزیزانش حال خوشی ندارد. اگر در همین گیرودار ترافیک حال بیمار بدتر شود این ها همه حق الناس و خسارتی جبران نشدنی است. اگر یک پارکینگ همین دور و اطراف ساخته شود خیر دنیا و آخرت برای باعث و بانی آن دارد.

> مدیرعامل سازمان مدیریت و مهندسی شبکه حمل ونقل شهرداری مشهد: چندین راه را بررسی کرده ایم و تاکنون بنا به شرایط آن یک جا مشخص شده است تا به پارکینگ تبدیل شود. در این راستا و به منظور اجرایی شدن باید مراحل، روند خود را سپری کنند

درخواست اصلاح هندسی خیابان

آن قدر کلافه است که برای دوبل پارک کردنش قیافه حق به جانب می گیرد و می گوید: برادرزاده نوجوانم حالش بد است. حالا هم برادرم و خانمش بالای سر بچه هستند. کاری از دستم برنمی آید و مجبورم خودم در ماشین بمانم تا جرثقیلی ماشین برادرم را با خودش نبرد و مکافات تازه‌ای درست نشود.

کرمی یکی دیگر از شهروندان نیز درباره این خیابان معتقد است: در این خیابان باید تغییراتی ایجاد شود و به اصطلاح مهندس ها اصلاح هندسی صورت پذیرد. ایجاد پارکینگ طبقاتی نیز به مراجعه کننده های این مراکز درمانی کمک می کند، اما معمولا این طور حرف ها در حد همان حرف باقی می ماند.

پیشنهادی هم به خیّر اورژانس عدالتیان دارد: تا جایی که خبر دارم این مرکز درمانی بزرگ اورژانسی را خیّری که خدا پدر و مادرش را بیامرزد برای مردم ساخت. ای کاش همین مرد بزرگ یا اطرافیانش کار نیکویشان را کامل کنند و پارکینگی هم برای مردم از همه جا رانده و مانده بسازند.

به فکر احداث پارکینگ هستیم

مدیرعامل سازمان مدیریت و مهندسی شبکه حمل و نقل شهرداری مشهد دغدغه شهروندان و گلایه هایشان را درخور اعتنا و بحق می داند و می گوید: برای حل مسئله ترافیک این محدوده باید سازمان های متولی و دست اندرکارانی نظیر شهرداری با ایجاد پارکینگ و پلیس با اعمال قانون، همراهی لازم را داشته باشند تا نتیجه مطلوب هر چه سریع تر حاصل شود.

رضا نوروزی، در ادامه تأکید می کند: برای برون رفت از این مسئله و مدیریت بهتر به فکر جای پارک خودروها در محلی مناسب هستیم. نوروزی همچنین ابراز می کند: چندین محدوده را بررسی کرده ایم و تاکنون بنا به شرایط یک جا مشخص شده است تا به پارکینگ تبدیل شود. در این راستا و به منظور اجرایی شدن باید مراحل، روند خود را سپری کنند.

آقای رئیس جمهور، به همه کودکان زیر دوسال «امید» بدهید

ذره بین

الهام مهدیزاده
خبرنگار

«آقای دکتر پزشکیان، رئیس جمهور محترم ایران، از شما تقاضا داریم به همه کودکان زیر دوسال «امید» بدهید. این کودکان همه امیدهای ملت ایران هستند.»

این سطر جان کلام هزاران مادر ایرانی است که دغدغه مندانه از طرح «امید» شما سخن می‌گویند. در فلسفه شکل‌گیری این طرح، تأکید شده بود که قرار است مرهمی بر زخم مادران و نوزادان باشد. با این حال، طرح «امید» به جای ایجاد وحدت، شکافی ناخواسته میان فرزندان این سرزمین رقم زده است، شکافی که بدون توجه به نیازهای واقعی مادران شکل گرفته است. بر اساس طرح «امید»، دولت هدیه ۴۸ میلیون تومانی برای متولدین سال ۱۴۰۵ در نظر گرفت. در این طرح دولت طی دو سال و با مبلغ ماهانه ۲ میلیون تومان از کودکان متولد ۱۴۰۵ حمایت می‌کند. این طرح در شرایطی تعریف و اجرا شد که کودکان متولد ۱۴۰۴ از این چتر حمایتی حذف شدند، آن هم در زمانی که آن ها نیز در سن حساس مصرف شیرخشک و پوشک قرار دارند. بی تردید اعطای هدیه ۴۸ میلیون تومانی به متولدین ۱۴۰۵ گامی ارزشمند در حمایت از خانواده و فرزندآوری است، اما نمی توان پذیرفت که امید و حمایت با تغییر برگه های تقویم محدود شود. اینکه کودک متولد اواخر سال ۱۴۰۴، با وجود همان نیازهای اساسی نوزادان - نیاز به شیرخشک، پوشک و هزینه های مراقبت - از دایره حمایت دولت خارج می شود، نگاهی فاقد دوراندیشی و روح طرح امید است. با همین دیدگاه این سؤال مطرح است که مگر نیازهای یک نوزاد با تغییر تقویم عوض می شود؟

نکته تلخ تر آنکه این کودکان و مادرانشان هر دو شاهد دوران سخت جنگ بوده اند آن هم در دو مرحله خرداد و اسفند. مادرانی که استرس ماه های بارداری را زیر بمباران تحمل کرده اند و کودکانی که در اوج اضطراب جامعه به دنیا آمده اند. در چنین شرایطی واژه «کودکان دوران جنگ» برای متولدان سال ۱۴۰۴ و ۱۴۰۵ از نظر معنا و بار عاطفی یکسان است. آن ها امیدهای ایران در روزهای سخت بوده اند.

آقای رئیس جمهور، در دمشترک مادران سال ۱۴۰۴ و ۱۴۰۵ یکسان است: تأمین شیرخشک، خرید پوشک و هزینه های نگهداری کودک.

این جملات و طرح دغدغه مادران ایرانی با درخواستی روشن همراه است: چتر حمایتی دولت تمام مادران دارای کودک زیر دو سال را پوشش دهد. طرح «امید» باید فراگیر باشد و تبعیض میان فرزندان این سرزمین را از میان بردارد. این حمایت ها می تواند به شکل چرخشی ادامه یابد؛ به این ترتیب که با ورود هر کودک به سن دوسالگی، حمایت از او متوقف شود و این فرصت به نوزادان جدید اختصاص یابد.

این اقدام نه تنها باری از دوش خانواده ها برمی دارد، بلکه نشان دهنده نگاه برابر و عادلانه حاکمیت به تمامی فرزندان این ملت است.

آقای دکتر پزشکیان، رئیس جمهور محترم ایران، از شما تقاضا داریم با نگاهی پدرانه و فراگیر دستور بازنگری در طرح «امید» را صادر کنید تا تمام کودکان زیر دو سال ایران، بدون هیچ محدودیتی، از این حمایت بهره مند شوند. زیرا همه این کودکان امیدهای ایران هستند و «امید» باید برای آن ها باشد.

نگاه روز

شهروند! آیا مهار کردن آب های سطحی سخت تر و پرهزینه تر از برداشت آب از آب های زیرمینی است؟